

Arrest

nr. 227 976 van 24 oktober 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
                      2. X
                      3. X

wettelijk vertegenwoordigd door hun ouders X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X in hun hoedanigheid als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen, X en X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 maart 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 maart 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 29 juli 2019.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat I. FONTIGNIE *loco* advocaat S. SAROLEA.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)”, waarbij hun verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6, §3, 6° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers dienen op 16 november 2018 in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in.

2. Artikel 57/6, §3, 6° van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissingen werden genomen, luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer : (...)

6° de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.”

3. In de bestreden beslissingen, waarbij verzoekers hun verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet, wordt erop gewezen dat op 7 september 2015 hun ouders een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend dat op basis van artikel 57/1, §1 van de Vreemdelingenwet ook in hun naam als vergezellende minderjarigen werd ingediend. Voor dit verzoek werd op 27 december 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Er kon namelijk geen geloof gehecht worden aan de verklaringen van hun ouders over de problemen die aanleiding gaven tot hun vertrek. Ook het feit dat hun vader voor lange tijd zou opgesloten worden in de gevangenis omwille van zijn ongewettigde afwezigheid bij de politie kon geen aanleiding vormen tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De veiligheids situatie in hun regio van herkomst in Zuid-Irak, met name Basra, noopte niet tot de toekenning van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Op 29 januari 2018 dienden hun ouders een beroep tegen deze beslissing in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bij arrest nr. 211 114 van 18 oktober 2018 de beslissing van het CGVS bevestigde. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg definitief in de zin van artikel 1, §1, 19° van de Vreemdelingenwet.

Uit het administratief dossier blijkt dat hun verzoek om internationale bescherming hoofdzakelijk berust op dezelfde gronden die hun ouders ter staving van hun verzoek aanbrachten. Zij herhalen de problemen die hun vader reeds aanhaalde tijdens zijn verzoek, namelijk de problemen die hij had als politieagent en het feit dat hij naar de gevangenis zou moeten gaan in Irak wegens onwettige afwezigheid bij de politie. Daarnaast halen zij nog aan dat alle soennieten gevisieerd worden in hun regio van herkomst, dat zij daar niet dezelfde vrijheid en levensstandaard zouden hebben als in België, en dat het hier veiliger zou zijn voor hen dan in Irak. Ook derde verzoeker zijn naam zou problematisch kunnen zijn in Irak, gezien A. geen moslimnaam is. Ook vermelden zij dat zij geen Arabisch zouden spreken.

Ter staving van hun verzoek leggen zij de volgende documenten neer: de Iraakse identiteitskaart van S., het Iraaks nationaliteitsbewijs van S., de enveloppe waarin de documenten afgeleverd werden, getuigenissen over de integratie van hun familie in België, documenten over de procedure 9bis die hun familie opstartte in België, de Iraakse identiteitskaarten van hun ouders, de Iraakse identiteitskaart van Z., de Iraakse woonstkaart van hun vader, de Iraakse politiekaart van hun vader, de Iraakse nationaliteitsbewijzen van hun ouders, het Iraakse nationaliteitsbewijs van Z., de huwelijksakte van hun ouders, een document over de alfabetiseringscursus die hun ouders volgden in België, een document over de crèche van A., een document over de school waar S. en Z. naartoe gaan, foto's van activiteiten/deelname aan het gemeenschapsleven van hun familie in België, krantenartikelen over de situatie van hun familie in België, het vonnis met betrekking tot de desertie van hun vader in Irak, Iraakse krantenartikelen waarin het vonnis van hun vader verscheen, en het schoolrapport van S..

4. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch zij ondernemen geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekers toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijven. Verzoekers beperken zich immers tot het summier herhalen van eerder afgelegde

verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, waarmee zij echter diens bevindingen geenszins weerleggen, noch ontkrachten.

5. Verzoekers halen aan dat de commissaris-generaal niet meer bevoegd was om een beslissing tot niet-ontvankelijkheid te nemen gezien het Commissariaat-generaal hiertoe slechts over 15 werkdagen beschikt nadat het dossier werd overgezonden door de minister of zijn gemachtigde.

De Raad merkt op dat krachtens artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet, de commissaris-generaal zijn beslissingen in beginsel dient te nemen binnen een termijn van 15 werkdagen. Dit betreft evenwel een termijn van orde en de Vreemdelingenwet voorziet geen sanctie indien deze termijn wordt overschreden. In tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden, brengt het overschrijden van die termijn van 15 werkdagen geen verlies van bevoegdheid met zich mee. Uit het niet nemen van een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige) binnen de door artikel 57/6, § 3, derde lid gestelde termijn, kan niet worden afgeleid dat het verzoek wél ontvankelijk dient te worden verklaard, zoals verzoekers suggereren in hun verzoekschrift. Overigens heeft, door het overschrijden van die termijn van 15 werkdagen, de langere duur van de procedure als gevolg dat verzoekers hierdoor langer bescherming genieten tegen de beweerde vervolging en langer aanvullende stukken kunnen verzamelen ter staving van hun relaas.

6. Verzoekers stellen dat: "Het CGVS heeft haar zorgvuldigheidsplicht miskent, daar ze een mailbericht dd 10.01.2019 van verzoekers raadsman niet in acht heeft genomen voor de analyse van verzoekers asielaanvraag (stuk 3)."

De Raad stelt, net zoals verweerder in zijn verweernota, op basis van het document: "3. Mailbericht dd 10.01.2019 en zijn bijlagen", gevoegd aan hun verzoekschrift, vast dat verzoekers op 10 januari 2019 een e-mail gericht hebben aan de Dienst Vreemdelingenzaken met in bijlage een aantal stukken. De Raad merkt op dat uit het administratief dossier echter niet blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken deze e-mail aan het Commissariaat-generaal heeft overgemaakt, noch dat de Dienst Vreemdelingenzaken deze mail überhaupt heeft ontvangen.

Verweerder wijst er in zijn verweernota terecht op dat zoals de kennisgeving door middel van een aangetekende brief niet is voltooid op het ogenblik van de aanbidding van die brief door de verzender bij de postdiensten, de kennisgeving door middel van een e-mailbericht niet voltooid is door de loutere 'verzending' ervan op de computer van de verzender (cf. RvS 16 september 2003, nr. 224.647), en stelt verder terecht vast dat er in casu geen bewijs van ontvangst is door de bestemming van de e-mail, dit door een leesbevestiging of door een automatische reply van ontvangst van de betrokken e-mail. Uit de neergelegde e-mail blijkt enkel dat deze door de raadsman van verzoekers zou verstuurd zijn, maar de verzoekers tonen echter niet aan dat deze e-mail daadwerkelijk in goede orde werd ontvangen door de Dienst Vreemdelingenzaken en aan het dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken overmaakt aan de commissaris-generaal had toegevoegd moeten worden. Uit de verzonden e-mail blijkt overigens evenmin dat de raadsman van verzoekers om een ontvangstbevestiging heeft gevraagd of dat er een aanvraag om leesbevestiging door verzoekers werd verstuurd. Een afschrift van deze e-mail bevindt zich ook niet in het deel van het administratief dossier dat door de Dienst Vreemdelingenzaken aan de commissaris-generaal werd overgemaakt. Op basis van voorgaande stelt verweerder terecht vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken deze e-mail effectief heeft ontvangen, noch brengen verzoekers hiervan een begin van bewijs aan.

Verder wijst verweerder terecht op artikel 17, § 3 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat voorziet in de mogelijkheid om aanvullende stukken naar de commissaris-generaal te sturen per aangetekende brief of door afgifte tegen ontvangstbewijs, zodat verzoekers zich ervan kunnen vergewissen dat de nieuwe stukken in goede orde worden ontvangen, dat ze bij het individueel dossier van verzoekers worden gevoegd en dat ze meegenomen kunnen worden in de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming. In casu hebben verzoekers echter nagelaten deze stukken overeenkomstig artikel 17, § 3 van genoemd KB over te maken aan de commissaris-generaal. Verzoekers, hun ouders of hun raadsman hebben eveneens nagelaten deze stukken neer te leggen tijdens het persoonlijk onderhoud van 19 februari 2019, terwijl in de oproepingsbrieven van 25 januari 2019 aan verzoekers uitdrukkelijk wordt gevraagd om alle documenten die in hun bezit zijn en die hun verzoek om internationale bescherming kunnen ondersteunen mee te brengen naar het persoonlijk onderhoud. Hoewel hun vader, die optrad als vertegenwoordiger van zijn jonge kinderen, tijdens het persoonlijk onderhoud nog een kopie van een krantenartikel aanbrengt, laat hij echter na de documenten in bijlage van de e-mail van 10 januari 2019 te vermelden of aan te brengen.

De Raad merkt op dat gelet op het voorgaande de commissaris-generaal geenszins onzorgvuldigheid kan worden verweten gezien uit het administratief dossier enerzijds niet blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken de e-mail met nieuwe stukken heeft ontvangen en vervolgens heeft overgemaakt

en gezien verzoekers anderzijds de kans hebben gehad om de nieuwe stukken op verschillende manieren neer te leggen op het commissariaat-generaal maar evenwel nagelaten hebben dit te doen.

7. Met betrekking tot de documenten gevoegd als bijlage aan de voorgaande e-mail, volgt de Raad de beoordeling van de commissaris-generaal dienaangaande in zijn verweernota: "Aangaande deze in bijlage van de email van 10 januari 2019 gevoegde stukken, namelijk een kopie van een schoolrapport op naam van A.- S. S. van een school in Fallais, een kopie van de identiteitskaart van het overleden broertje van verzoekende partij, een kopie van foto's van de moeder van verzoekende partij met het overleden broertje en een kopie van 'Whatsapp berichten' tussen de moeder van verzoekende partij en haar moeder, meent verweerder dat deze niet van aard zijn om een ander licht te werpen op de motieven van de bestreden beslissingen. Wat het schoolrapport betreft, meent verweerder dat dit stuk niet dienstig is in het kader van de beoordeling van de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoekende partij. Wat de kopie van de neergelegde identiteitskaart betreft op naam van het overleden broertje van verzoekende partij, meent verweerder dat gekopieerde documenten slechts relatieve bewijswaarde hebben gezien hun authenticiteit niet kan worden gegarandeerd. Bovendien ziet verweerder niet in hoe een kopie van deze identiteitskaart en de foto's van de moeder van verzoekende partij met een baby een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zouden kunnen aantonen in hoofde van verzoekende partij. Waar verzoekende partij nog opwerpt dat hun broertje O. stierf in een schietincident door mannen die verzoekers vader en familie vervolgen, merkt verweerder op dat dit vooreerst niet blijkt uit de neergelegde kopie van de identiteitskaart en foto's. Vervolgens wijst verweerder er op dat de commissaris-generaal evenals de Raad in het kader van de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming in hoofde van de ouders van verzoekende partij tot de conclusie is gekomen dat er geen geloof kan gehecht worden aan dit schietincident. Wat de 'Whatsapp berichten' betreft tussen de moeder van verzoekende partij en haar moeder, merkt verweerder op dat dergelijke berichten perfect te ensceneren zijn, aangepast aan het te dienen doel, waardoor aan dergelijke berichten geen bewijswaarde kan worden toegekend."

8. Waar verzoekers in voorliggend verzoekschrift de veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies betwisten en verwijzen naar artikels en rapporten, om aan te tonen dat de veiligheidssituatie er van die aard is dat de zuidelijke provincies niet veilig zijn, dient opgemerkt te worden dat uit deze informatie geenszins blijkt dat er actueel voor burgers in de zuidelijke provincies een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Uit de informatie in het administratief dossier en de verweernota blijkt duidelijk dat de situatie in de zuidelijke provincies actueel niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers slagen er niet in de informatie van verweerder in een ander daglicht te stellen en aan te tonen dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn.

Betreffende verzoekers hun verwijzing naar rechtspraak van deze Raad dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden.

9. Bijgevolg lijkt het erop dat verzoekers geen eigen feiten aanhalen die een apart verzoek rechtvaardigen."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 24 juli 2019, leggen verzoekende partijen een aanvullende nota neer waaruit blijkt dat zij wel degelijk een mailbericht hadden gestuurd naar de DVZ en waaruit tevens blijkt dat de DVZ die mail had ontvangen. Zij menen dan ook dat de email in aanmerking moest genomen worden bij de beoordeling van de zaak. Zij verwijzen voor het overige naar het verzoekschrift en bevestigen dat de ouders geen nieuw verzoek hebben ingediend.

4.2. Ofschoon verzoekende partijen ter terechtzitting een automatische ontvangstbevestiging neerleggen dat aantoonde dat zij inderdaad een mailbericht hebben gestuurd naar de DVZ en waaruit tevens blijkt dat de DVZ die mail heeft ontvangen, mag van verzoekende partijen, hun ouders en/of hun advocaat een meer diligente houding verwacht worden en zij, behalve genoeg te nemen met een autoreply, zelf nog eens polshoogte nemen of de desbetreffende documenten daadwerkelijk bij de bevoegde instanties goed zijn terechtgekomen en bij hun dossier gevoegd werden.

Zo wijst verweerder terecht op artikel 17, § 3 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat voorziet in de mogelijkheid om aanvullende stukken naar de commissaris-generaal te sturen per aangetekende brief of door afgifte tegen ontvangstbewijs, zodat verzoekende partijen zich ervan kunnen vergewissen dat de nieuwe stukken in goede orde worden ontvangen, dat ze bij het individueel dossier van verzoekende partijen worden gevoegd en dat ze meegenomen kunnen worden in de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* hebben verzoekende partijen echter nagelaten deze stukken overeenkomstig artikel 17, § 3 van genoemd KB over te maken aan de commissaris-generaal. Verzoekende partijen, hun ouders of hun raadsman hebben eveneens nagelaten deze stukken neer te leggen tijdens het persoonlijk onderhoud van 19 februari 2019, terwijl in de oproepingsbrieven van 25 januari 2019 aan hen uitdrukkelijk wordt gevraagd om alle documenten die in hun bezit zijn en die hun verzoek om internationale bescherming kunnen ondersteunen mee te brengen naar het persoonlijk onderhoud. Hoewel hun vader, die optrad als vertegenwoordiger van zijn jonge kinderen, tijdens het persoonlijk onderhoud nog een kopie van een krantenartikel aanbrengt, laat hij echter na de documenten in bijlage van de e-mail van 10 januari 2019 aan te brengen, laat staan te vermelden.

De Raad herneemt dat de commissaris-generaal dan ook geenszins onzorgvuldigheid kan worden verweten gezien uit het administratief dossier enerzijds niet blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken de e-mail met nieuwe stukken heeft ontvangen en vervolgens heeft overgemaakt en gezien verzoekende partijen anderzijds de kans hebben gehad om de nieuwe stukken op verschillende andere manieren neer te leggen op het commissariaat-generaal maar evenwel nagelaten hebben dit te doen.

Hoe dan ook, zoals aangegeven in voormelde beschikking, wordt in de verweernota op uitgebreide wijze inhoudelijk ingegaan op de documenten gevoegd bij de e-mail van 10 januari 2019 dat verzoekende partijen bij hun verzoekschrift gevoegd hebben. Verweerder stelt als volgt: *“Aangaande deze in bijlage van de email van 10 januari 2019 gevoegde stukken, namelijk een kopie van een schoolrapport op naam van A.- S. S. van een school in Fallais, een kopie van de identiteitskaart van het overleden broertje van verzoekende partij, een kopie van foto's van de moeder van verzoekende partij met het*

overleden broertje en een kopie van 'Whatsapp berichten' tussen de moeder van verzoekende partij en haar moeder, meent verweerder dat deze niet van aard zijn om een ander licht te werpen op de motieven van de bestreden beslissingen. Wat het schoolrapport betreft, meent verweerder dat dit stuk niet dienstig is in het kader van de beoordeling van de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoekende partij. Wat de kopie van de neergelegde identiteitskaart betreft op naam van het overleden broertje van verzoekende partij, meent verweerder dat gekopieerde documenten slechts relatieve bewijswaarde hebben gezien hun authenticiteit niet kan worden gegarandeerd. Bovendien ziet verweerder niet in hoe een kopie van deze identiteitskaart en de foto's van de moeder van verzoekende partij met een baby een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zouden kunnen aantonen in hoofde van verzoekende partij. Waar verzoekende partij nog opwerpt dat hun broertje O. stierf in een schietincident door mannen die verzoekers vader en familie vervolgen, merkt verweerder op dat dit vooreerst niet blijkt uit de neergelegde kopie van de identiteitskaart en foto's. Vervolgens wijst verweerder er op dat de commissaris-generaal evenals de Raad in het kader van de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming in hoofde van de ouders van verzoekende partij tot de conclusie is gekomen dat er geen geloof kan gehecht worden aan dit schietincident. Wat de 'Whatsapp berichten' betreft tussen de moeder van verzoekende partij en haar moeder, merkt verweerder op dat dergelijke berichten perfect te ensceneren zijn, aangepast aan het te dienen doel, waardoor aan dergelijke berichten geen bewijswaarde kan worden toegekend."

Hieruit kan blijken dat verweerder de desbetreffende documenten te dezen wel degelijk meegenomen heeft in de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen, doch is deze op goede gronden tot de vaststelling gekomen dat deze stukken niet volstaan ter ondersteuning van hun vluchtrelaas. Deze bevindingen worden echter door verzoekende partij ter terechtzitting op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS